

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 27. februára 2020 (*)

„Návrh na zažatie prejudiciálneho konania – článok 49 ZFEÚ – Sloboda usadiť sa – Daňová právna úprava – Daň z príjmov právnických osôb – Premiestnenie miesta skutočného vedenia spoločnosti do iného členského štátu ako členský štát jej založenia – Zmena daňovej rezidencie do tohto iného členského štátu – Vnútroštátna právna úprava neumožňujúca uplatniť daňovú stratu, ktorá vznikla v členskom štáte založenia spoločnosti pred premiestnením miesta jej skutočného vedenia“

Vo veci C-405/18,

ktorej predmetom je návrh na zažatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (česká republika) z 31. mája 2018 a doručený Súdnemu dvoru 19. júna 2018, ktorý súvisí s konaním:

AURES Holdings a.s.

proti

Odvolacímu finančnímu úředitelství,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras, sudcovia S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (spravodajkyňa) a N. Piçarra,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. júna 2019,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- AURES Holdings a.s., v zastúpení: M. Olík, advokát,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vlášil a O. Serdula, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: pôvodne J. Möller, R. Kanitz a T. Henze, neskôr J. Möller a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,
- španielska vláda, v zastúpení: S. Jiménez García, splnomocnený zástupca,
- francúzska vláda, v zastúpení: E. de Moustier a C. Mosser, splnomocnené zástupkyne,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen a M. L. Noort, splnomocnené zástupkyne,
- švédská vláda, v zastúpení: C. Meyer-Seitz, A. Falk, H. Shev, J. Lundberg a H. Eklinder, splnomocnené zástupkyne,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: pôvodne R. Fadoju a F. Shibli, neskôr F. Shibli, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B. McGurk, D. Yates a L. Ruxandu, barristers,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Salyková, N. Gossement, H. Støvlbæk a L. Malferrari, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 17. októbra 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 49, 52 a 54 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou AURES Holdings a.s. a Odvolacím finančným úradníctvom (česká republika, ďalej len „odvolací úradníctvo“), v ktorom ide o to, že odvolací úradníctvo neumožnilo tejto spoločnosti odpísať daňovú stratu, ktorá jej vznikla v inom členskom štáte ako česká republika.

Právny rámec

- 3 § 34 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z príjmov v znení uplatniteľnom na skutkový stav vo veci samej (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), nazvaný „Položky odpísateľné od základu dane“, v odseku 1 stanovuje:

„Od základu dane možno odpísať daňovú stratu, ktorá vznikla a bola vykázaná za predchádzajúce zdaňovacie obdobie alebo jeho časť, a to najviac v 5 zdaňovacích obdobiach bezprostredne nasledujúcich po období, za ktoré sa daňová strata vykazuje. ...“

- 4 § 38n ods. 1 a 2 tohto zákona, nazvaný „Daňová strata“, stanovuje:

„(1) Pokiaľ výdavky (náklady) upravené podľa § 23 prevyšujú príjmy upravené podľa § 23, rozdiel je daňovou stratou.

(2) Pri správe daňovej straty sa postupuje obdobne ako pri správe daňovej povinnosti, ale daňová strata, ktorá vznikla a bola vykázaná, pokiaľ ide o daňovníka, ktorý zanikol bez likvidácie, neprechádza na jeho právneho nástupcu s výnimkami uvedenými v § 23a ods. 5 písm. b) a § 23c ods. 8 písm. b). Daňová strata sa vykazuje. Pri znižovaní daňovej straty sa postupuje obdobne ako pri zvyšovaní daňovej povinnosti. Pri zvyšovaní daňovej straty sa postupuje obdobne ako pri znižovaní daňovej povinnosti. Daňová strata sa zaokrúhľuje na celé koruny nahor.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 5 AURES Holdings, predtým AAA Auto International a.s., je nástupníckou spoločnosťou spoločnosti AAA Auto Group NV (ďalej spoločne len „Aures“), ktorá bola založená podľa holandského práva a ktorej sídlo a miesto skutočného vedenia sa nachádzali v Holandsku, takže išlo o holandského daňového rezidenta.

6 Za zdaťovacie obdobie roku 2007 vznikla spoločnosti Aures v Holandsku strata vo výške 2 792 187 eur, ktorá bola vymeraná holandskou daťovou správou podľa daťových právnych predpisov toho istého nľenského štátu.

7 Dľa 1. januára 2008 zriadila Aures v eskej republike organizačnú zložku, ktorá je podľa eského práva jej stálou prevádzkarou bez vlastnej právnej subjektivity a ktorej innosť podlieha dani v tomto nľenskom štáte.

8 Dľa 1. januára 2009 Aures premiestnila miesto svojho skutočného vedenia z Holandska do eskej republiky, konkrétne na adresu uvedenej organizačnej zložky. V dôsledku tohto premiestnenia Aures tiež zmenila svoju daťovú rezidenciu z Holandska do eskej republiky s úinkami k tomu istému dátumu. Odvtedy vykonáva všetku svoju innosť prostredníctvom tejto organizačnej zložky.

9 Naproti tomu sídlo spoločnosti Aures zostalo v Amsterdame (Holandsko), kde je tiež naalej zapísaná v obchodnom registri. Jej vnútorné pomery sa teda naalej spravujú holandským právom.

10 Vzhľadom na premiestnenie miesta svojho skutočného vedenia, a v dôsledku toho aj daťovej rezidencie, požiadala Aures eského správcu dane o možnosť odpoítať od základu dane z príjmov právnických osôb, ktorú mala odviesť za zdaťovacie obdobie roku 2012, stratu, ktorá jej vznikla v Holandsku za zdaťovacie obdobie roku 2007.

11 Na záver postupu odstránenia pochybností zahájeného 19. marca 2014 dospel eský správca dane k názoru, že túto stratu nemožno uplatniť ako položku znižujúcu základ dane podľa § 38n zákona o dani z príjmov. Podľa eského správcu dane má Aures ako eský daťový rezident daťovú povinnosť, ktorá sa v súlade s eskými právnymi predpismi vzahuje na jej celosvetové príjmy. Zo základu dane však môže odpoítať len stratu z hospodárskej innosti v eskej republike stanovenú v súlade s ustanoveniami zákona o dani z príjmov, pretože tento zákon neupravuje odpoítanie daťovej straty v prípade zmeny daťovej rezidencie a nepripúšťa prenos takejto straty z ostatných nľenských štátov.

12 eský správca dane teda platobným výmerom z 11. septembra 2014 vymeral spoločnosti Aures dať z príjmov právnických osôb za zdaťovacie obdobie 2012 bez toho, aby bola strata za zdaťovacie obdobie 2007 odpoítaná od základu dane.

13 Aures podala proti tomuto platobnému výmeru odvolanie, ktoré odvolací editelství zamietlo, a potom podala žalobu na Městský soud v Praze (eská republika), ktorá bola tiež zamietnutá.

14 eský správca dane, odvolací editelství a Městský soud v Praze na jednej strane poukázali na to, že ani zákon o dani z príjmov ani zmluva uzatvorená 22. novembra 1974 medzi eskoslovenskou socialistickou republikou a Holandským kráovstvom o zamedzení dvojakého zdanenia a zabránení daťovému úniku v odbore daní z príjmu a z majetku, v znení úinnom k 31. máju 2013, neumožujú cezhraničný presun daťovej straty pri premiestnení miesta skutočného vedenia spoločnosti, iba ak v osobitných prípadoch, ktoré v prejednávanej veci nie sú relevantné. Všeobecné ustanovenia uvedené v § 34 a 38n tohto zákona podľa nich neumožujú odpoítať stratu, ktorá nebola stanovená v súlade s eskými právnymi predpismi.

15 Uvedené orgány a Městský soud v Praze na druhej strane dospeli k názoru, že – na rozdiel od tvrdení spoločnosti Aures – nemožnosť odpoítať predmetnú stratu nie je v rozpore so slobodou usadiť sa. Podľa nich sa rozsudky z 13. decembra 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), z 29. novembra 2011, National Grid Indus (C-371/10, EU:C:2011:785), a z 21.

februára 2013, A (C-123/11, EU:C:2013:84), na ktoré sa odvoláva Aures, týkajú objektívne úplne odlišných situácií v porovnaní so situáciami vo veci samej. S odkazom na rozsudok z 15. mája 2008, Lidl Belgium (C-414/06, EU:C:2008:278), odvolací súd uviedol, že vo veci samej existuje reálne riziko dvojakeho uplatnenia daňovej straty vzniknutej za zdaňovacie obdobie 2007.

16 Aures podala proti rozhodnutiu Mestského soudu v Praze kasačnú sťažnosť na Nejvyšší správní soud (česká republika).

17 Aures pred Nejvyšším správním soudem tvrdí, že cezhraničné premiestnenie miesta jej skutočného vedenia bolo výkonom slobody usadiť sa a že nemožnosť odpôíť v českej republike stratu vzniknutú za zdaňovacie obdobie 2007, ktorú už nemôže v Holandsku uplatniť, je neodôvodneným obmedzením tejto slobody.

18 Nejvyšší správní soud zdôrazňuje, že zákon o dani z príjmov neumožňuje spoločnosti, ktorá podobne ako Aures premiestnila do českej republiky miesto svojho skutočného vedenia z iného členského štátu, uplatniť daňovú stratu vzniknutú v tomto inom členskom štáte. Prevzatie daňovej straty je podľa neho možné len v rámci cezhraničných transakcií konkrétne stanovených v tomto zákone, ktoré však vo veci samej nie sú relevantné.

19 Vnútroštátny súd zastáva názor, že na účely rozhodnutia sporu vo veci samej je teda potrebné zaoberať sa tvrdeniami uplatnenými z hľadiska slobody usadiť sa.

20 V tomto ohľade je podľa neho na jednej strane potrebné určiť, či sa táto sloboda uplatňuje na prípad cezhraničného premiestnenia miesta skutočného vedenia spoločnosti.

21 Na druhej strane je potom potrebné preskúmať, či je s touto slobodou zlučiteľná vnútroštátna právna úprava, ktorá neumožňuje spoločnosti uplatniť v hostiteľskom členskom štáte stratu vzniknutú v členskom štáte pôvodu pred premiestnením miesta jej skutočného vedenia do hostiteľského členského štátu. Vnútroštátny súd poukazuje na to, že oblasť priamych daní v zásade nepodlieha harmonizácii a že členské štáty majú v danej oblasti suverenity, zároveň si však kladie otázku, či táto sloboda znamená, že zmena daňovej rezidencie z jedného členského štátu do iného musí byť vždy z daňového hľadiska neutrálna.

22 Za týchto okolností Nejvyšší správní soud prerušil konanie a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Možno pod pojem sloboda usadiť sa v zmysle článku 49 [ZFEÚ] zaradiť bez ďalšieho iba presun miesta vedenia spoločnosti z jedného členského štátu do iného členského štátu?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, je vnútroštátna právna úprava, ktorá neumožňuje subjektu z iného členského štátu pri presune miesta výkonu podnikateľskej činnosti, resp. presune miesta vedenia do českej republiky, uplatniť daňovú stratu vzniknutú v tomto inom členskom štáte, v rozpore s článkami 49, 52 a 54 [ZFEÚ]?”

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

23 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 49 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že spoločnosť založená podľa práva jedného členského štátu, ktorá premiestňuje miesto svojho skutočného vedenia do iného členského štátu bez toho, aby toto premiestnenie malo vplyv na jej postavenie ako spoločnosti založenej podľa práva prvého členského štátu, sa môže odvolávať na tento článok s cieľom napadnúť rozhodnutie, ktorým jej bol v druhom členskom štáte odmietnutý prevod strát, ktoré predchádzali tomuto premiestneniu.

24 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že článok 49 ZFEÚ v spojení s článkom 54 ZFEÚ priznáva slobodu usadiť sa spoločnostiam založeným v súlade s právnou úpravou členského štátu, ktoré majú svoje registrované sídlo, ústredie alebo hlavnú prevádzkareň v rámci Európskej únie.

25 Súdny dvor už konkrétne rozhodol, že spoločnosť založená podľa práva členského štátu, ktorá premiestňuje miesto svojho skutočného vedenia do iného členského štátu bez toho, aby toto premiestnenie malo vplyv na jej postavenie ako spoločnosti prvého členského štátu, sa môže dovolávať článku 49 ZFEÚ najmä na účely spochybnenia daňových dôsledkov, ktoré sa s týmto premiestnením spájajú v členskom štáte pôvodu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. novembra 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785, bod 33).

26 Rovnako sa takáto spoločnosť môže za takýchto okolností dovolávať článku 49 ZFEÚ s cieľom spochybniť daňové zaobchádzanie, ktoré pre ňu vyhradil členský štát, do ktorého premiestňuje miesto svojho skutočného vedenia. Cezhraničné premiestnenie tohto miesta teda spadá do pôsobnosti tohto článku.

27 Akýkoľvek iný výklad by totiž narážal na samotné znenie ustanovení práva Únie týkajúcich sa slobody usadiť sa, ktorých cieľom je najmä zabezpečiť zaobchádzanie v hostiteľskom členskom štáte podľa podmienok stanovených pre vlastných štátnych príslušníkov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. marca 2004, *de Lasteyrie du Saillant*, C-9/02, EU:C:2004:138, bod 42, ako aj z 12. júna 2018, *Bevola a Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 16).

28 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že spoločnosť založená podľa práva jedného členského štátu, ktorá premiestňuje miesto svojho skutočného vedenia do iného členského štátu bez toho, aby toto premiestnenie malo vplyv na jej postavenie ako spoločnosti založenej podľa práva prvého členského štátu, sa môže odvolávať na tento článok s cieľom napadnúť rozhodnutie, ktorým jej bol v druhom členskom štáte odmietnutý prevod strát, ktoré predchádzali tomuto premiestneniu.

O druhej otázke

29 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 49 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá vylučuje možnosť, aby spoločnosť, ktorá premiestnila miesto svojho skutočného vedenia, a tým aj svoju daňovú rezidenciu do tohto členského štátu, uplatnila daňovú stratu vzniknutú pred týmto premiestnením v inom členskom štáte, v ktorom si táto spoločnosť ponecháva svoje sídlo.

30 Sloboda usadiť sa, ktorú článok 49 ZFEÚ priznáva štátnym príslušníkom Únie, zahŕňa v súlade s článkom 54 ZFEÚ aj právo spoločností, ktoré sú založené podľa právnej úpravy členského štátu a majú sídlo, ústredie alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti v rámci Únie, vykonávať svoju činnosť v iných členských štátoch prostredníctvom dcérskej spoločnosti, organizačnej zložky alebo obchodného zastúpenia.

31 Ako bolo pripomenuté v bode 27 tohto rozsudku, cieľom ustanovení práva Únie týkajúcich sa slobody usadiť sa je najmä zabezpečiť právo na zaobchádzanie v hostiteľskom členskom štáte podľa podmienok stanovených pre vlastných štátnych príslušníkov.

32 Naproti tomu Zmluva nezaručuje spoločnosti podľa článku 54 ZFEÚ neutrálne zdanenie, ak premiestni miesto svojho skutočného vedenia z jedného členského štátu do iného. Vzhľadom na rozdielnosť daňových právnych predpisov jednotlivých členských štátov takýto presun v závislosti od okolností môže a nemusí byť pre spoločnosť daňovo výhodný. Sloboda usadiť sa totiž nemôže byť chápaná v tom zmysle, že členský štát je povinný prispôbiť svoje daňové právne predpisy v závislosti od predpisov druhého členského štátu, aby za každých okolností zaručil také zdanenie, pri ktorom sa vyrovnajú všetky rozdiely vyplývajúce z vnútroštátnych daňových úprav (rozsudok z 29. novembra 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785, bod 62 a citovaná judikatúra).

33 V tomto prípade je potrebné zdôrazniť, že možnosť, ktorú právo členského štátu ponúka spoločnosti rezidentovi, a to uplatniť straty vzniknuté v tomto členskom štáte v priebehu daného zdaňovacieho obdobia s cieľom odpočítať tieto straty od zdaniteľného zisku dosiahnutého v priebehu neskorších zdaňovacích období, predstavuje daňovú výhodu.

34 Ak sa z nároku na túto výhodu vylúčia straty spoločnosti, ktorá je rezidentom jedného členského štátu, ale bola založená podľa práva iného členského štátu, vzniknuté v tomto inom členskom štáte za zdaňovacie obdobie, počas ktorého bola jeho rezidentom, zatiaľ čo takáto výhoda sa priznáva spoločnosti, ktorá je rezidentom prvého uvedeného členského štátu a ktorej tam vznikli straty za to isté obdobie, predstavuje táto skutočnosť rozdielne daňové zaobchádzanie.

35 Z dôvodu tohto rozdielného zaobchádzania by mohla byť spoločnosť založená podľa práva jedného členského štátu odradená od premiestnenia miesta svojho skutočného vedenia do iného členského štátu s cieľom vykonávať tam svoje hospodárske činnosti.

36 Takéto rozdielne zaobchádzanie vyplývajúce z daňovej právnej úpravy členského štátu na úkor spoločností, ktoré vykonali svoju slobodu usadiť sa, možno pripustiť len vtedy, ak sa týka situácií, ktoré nie sú objektívne porovnateľné, alebo ak je to odôvodnené naliehavým dôvodom všeobecného záujmu (rozsudky zo 17. júla 2014, *Nordea Bank Danmark*, C-48/13, EU:C:2014:2087, bod 23, a zo 17. decembra 2015, *Timac Agro Deutschland*, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 26).

37 Pokiaľ ide o prvý prípad uvedený v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora porovnateľnosť cezhraničnej situácie s vnútroštátnou situáciou sa musí skúmať s prihliadnutím na cieľ, ktorý sledujú predmetné vnútroštátne ustanovenia (rozsudok z 12. júna 2018, *Bevola a Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 32, ako aj citovaná judikatúra).

38 V tomto prípade zo skutočností uvedených v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, a s výhradou overenia vnútroštátnym súdom vyplýva, že česká právna úprava tým, že stanovuje nemožnosť spoločnosti uplatniť v členskom štáte, ktorého je teraz rezidentom, straty vzniknuté v zdaňovacom období, v ktorom bola daňovým rezidentom v inom členskom štáte, má v podstate za cieľ zachovať rozdelenie daňovej právomoci medzi členskými štátmi a zamedziť riziku dvojitého odpočítania strát.

39 Z hľadiska opatrenia, ktoré sleduje takéto ciele, treba konštatovať, že spoločnosť rezident jedného členského štátu, ktorá utrpela straty v tomto členskom štáte, sa v zásade nenachádza v porovnateľnej situácii so spoločnosťou, ktorá premiestnila miesto svojho skutočného vedenia, a

teda svoju daťovú rezidenciu do tohto ťlenského štátu po tom, ako jej vznikli straty za zdaťovacie obdobie, počas ktorého bola daťovým rezidentom iného ťlenského štátu bez toho, aby bola v akejkôvek forme prítomná v prvom ťlenskom štáte.

40 Situácia spoločnosti, ktorá uskutočňuje takéto premiestnenie, totiž postupne podlieha daťovej právomoci dvoch ťlenských štátov, a to na jednej strane ťlenského štátu pôvodu, pokiaľ ide o zdaťovacie obdobie, v ktorom vznikli straty, a na druhej strane hostiteľského ťlenského štátu, pokiaľ ide o zdaťovacie obdobie, v ktorom táto spoločnosť žiada o odpočítanie týchto strát.

41 Z toho vyplýva, že keďže hostiteľský ťlenský štát nemal daťovú právomoc v zdaťovacom období, počas ktorého predmetné straty vznikli, nie je situácia spoločnosti, ktorá premiestnila svoju daťovú rezidenciu do tohto ťlenského štátu a následne tam uplatňuje straty, ktoré predtým vznikli v inom ťlenskom štáte, porovnateľná so situáciou spoločnosti, ktorej výsledky hospodárenia podliehali daťovej právomoci prvého ťlenského štátu v zdaťovacom období, počas ktorého jej vznikli straty (pozri analogicky rozsudok zo 17. decembra 2015, Timac Agro Deutschland, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 65).

42 Navyše okolnosť, že spoločnosť, ktorá premiestnila svoju daťovú rezidenciu z jedného ťlenského štátu do druhého, podlieha postupne daťovej právomoci dvoch ťlenských štátov, môže vyvolať zvýšené riziko dvojitého zohľadnenia strát, keďže takáto spoločnosť by mohla dospieť k tomu, že tie isté straty uplatní pred orgánmi oboch týchto ťlenských štátov.

43 Vo svojich pripomienkach predložených Súdnemu dvoru však vláda Spojeného kráľovstva a Európska komisia v podstate poznamenali, že podľa judikatúry vyplývajúcej z rozsudku z 12. júna 2018, Bevola a Jens W. Trock (C-650/16, EU:C:2018:424, bod 38), porovnateľnosť situácií závisí od toho, či v prípade straty vo veci samej ide o konečnú stratu.

44 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť rozhodnutie Súdneho dvora, že pokiaľ ide o straty pripísateľné stálej prevádzkarni nerezidenta, ktorá skončila svoju činnosť a ktorej straty nebolo možné odpočítať z jej zdaniteľného príjmu a už to ani nie je možné v ťlenskom štáte, v ktorom vykonávala svoju činnosť, situácia spoločnosti rezidenta, ktorá vlastní takúto prevádzkareň, nie je odlišná od spoločnosti rezidenta, ktorá vlastní stálu prevádzkareň rezidenta, pokiaľ ide o cieľ predchádzania dvojitému odpočtu strát, hoci situácie oboch týchto spoločností nie sú v zásade porovnateľné (v tomto zmysle pozri rozsudok z 12. júna 2018, Bevola a Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, body 37 a 38).

45 Takéto riešenie však nemožno pripustiť v prípade spoločnosti, ktorá sa po premiestnení miesta svojho skutočného vedenia, a tým aj svojej daťovej rezidencie z ťlenského štátu svojho sídla do iného ťlenského štátu, snaží v tomto ťlenskom štáte o odpočítanie strát, ktoré jej vznikli v prvom ťlenskom štáte v zdaťovacom období, počas ktorého prvý ťlenský štát vykonával nad touto spoločnosťou svoju výlučnú daťovú právomoc.

46 Ako totiž po prvé uviedla generálna advokátka v bodoch 56 a 57 svojich návrhov, judikatúra pripomenutá v bode 44 tohto rozsudku vznikla za okolností odlišných od okolností vo veci samej.

47 Táto judikatúra sa týka prípadu, keď spoločnosť rezident prípadne zohľadňuje straty, ktoré vznikli jej stálej prevádzkarni nerezidentovi.

48 Uvedená judikatúra sa teda týka situácie charakterizovanej tým, že spoločnosť, ktorá chce odpočítať zo svojho základu dane straty svojej stálej prevádzkarne nerezidenta, a táto stála prevádzkareň sa nachádzajú v priebehu toho istého zdaťovacieho obdobia v dvoch rôznych ťlenských štátoch.

49 Z chronologického prehľadu relevantných skutkových okolností sporu vo veci samej, ktorý poskytol vnútroštátny súd, pritom vyplýva, že spoločnosti Aures vznikli straty za rok 2007 v Holandsku, a to v zdaňovacom období, počas ktorého sa jej sídlo a miesto skutočného vedenia nachádzali v tomto členskom štáte, a keď ešte nemala zriadenú stálu prevádzkareň v českej republike.

50 Ako po druhé uviedla generálna advokátka v bodoch 72 a 73 svojich návrhov, použitie riešenia vyvodeného v rozsudku z 12. júna 2018, Bevola a Jens W. Trock (C-650/16, EU:C:2018:424, bod 38), na prípad uvedený v bode 45 tohto rozsudku by bolo tiež nezlučiteľné s judikatúrou Súdneho dvora v oblasti zdanenia pri odchode.

51 V tejto súvislosti totiž Súdny dvor v podstate rozhodol, že článok 49 ZFEÚ nebráni možnosti členského štátu pôvodu určiť spoločnosť založenú podľa práva tohto členského štátu, ktorá premiestnila miesto svojho skutočného vedenia do iného členského štátu, zdaniť latentné kapitálové zisky vyplývajúce z aktív tejto spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, body 59 a 64).

52 Rovnako členský štát, do ktorého spoločnosť premiestňuje miesto svojho skutočného vedenia, nemôže byť povinný zohľadňovať straty, ktoré vznikli pred týmto premiestnením a ktoré sa vzťahujú na zdaňovacie obdobia, v ktorých tento členský štát nemal nad touto spoločnosťou daňovú právomoc.

53 Spoločnosti rezidenti, ktorým vznikli straty v uvedenom členskom štáte, a spoločnosti, ktoré zmenili svoju daňovú rezidenciu do toho istého členského štátu a ktorým vznikli straty v inom členskom štáte počas zdaňovacieho obdobia, počas ktorého sa ich daňová rezidencia nachádzala v tomto inom členskom štáte, sa preto nenachádzajú v porovnateľnej situácii vzhľadom na ciele zachovania rozdelenia daňovej právomoci medzi členskými štátmi a zamedzenia dvojitého odpočítania strát.

54 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, ktorá vylučuje možnosť, aby spoločnosť, ktorá premiestnila miesto svojho skutočného vedenia, a tým aj svoju daňovú rezidenciu do tohto členského štátu, uplatnila daňovú stratu vzniknutú pred týmto premiestnením v inom členskom štáte, v ktorom si táto spoločnosť ponecháva svoje sídlo.

O trovách

55 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. Článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že spoločnosť založená podľa práva jedného členského štátu, ktorá premiestňuje miesto svojho skutočného vedenia do iného členského štátu bez toho, aby toto premiestnenie malo vplyv na jej postavenie ako spoločnosti založenej podľa práva prvého členského štátu, sa môže odvolávať na tento článok s cieľom napadnúť rozhodnutie, ktorým jej bol v druhom členskom štáte odmietnutý prevod strát, ktoré predchádzali tomuto premiestneniu.

2. Článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, ktorá vylučuje možnosť, aby spoločnosť, ktorá premiestnila miesto svojho skutočného vedenia, a tým aj svoju daňovú rezidenciu do tohto členského štátu, uplatnila daňovú stratu vzniknutú pred týmto premiestnením v inom členskom štáte, v ktorom si táto spoločnosť ponecháva svoje sídlo.

Podpisy

* Jazyk konania: čeština.